

از چشم منتقد

مستقل بودن یعنی چی؟

محمدامیر یار احمدی

■ گاهی گفته می شود خانه تئاتر تشکل مستقلی است اگر منظور از مستقل نبودن این است که این تشکل صنفی برای دفاع از حقوق صنفی – اجتماعی و مادی معنوی اعضای خود از بودجه دولتی استفاده می کند و در ازای دریافت این بودجه تابع و مروج سیاست‌های دولت در خصوص شیوه تولید تئاتر است، بی‌تردید این قضاوتی نادرست است. زیرا هیات مدیره اصلی و اعضای انجمن‌ها و کانون‌های مختلف آن که جملمگی از تولیدکنندگان تئاتر هستند، نه مستمری‌بگیر این تشکل صنفی هستند و نه تداوم روش‌های مدیریت دولتی تئاتر کشور منافی برای آنها دربردارد. اگر منظور از مستقل نبودن این است که خانه تئاتر در دفاع از حقوق صنفی و امنیت شغلی و مساله ممیزی واکنشی اعتراضی ندارد باید گفت، این تشکل صنفی از زمان تاسیس‌اش تاکنون همواره منتقد سیاست‌های نادرست مدیریت‌ها بوده و با صدور ده‌ها بیانیه و برگزاری بسیاری نشست‌ها ، سمینارها و سخنرانی‌ها نسبت به تضییع حقوق صنفی اعضای خود اعتراض کرده است. در اینجا اما یک پرسش وجود دارد، آیا استفاده از بودجه دولتی به معنای مستقل نبودن این تشکل صنفی است؟ در عبارت دیگر آیا وابسته نبودن به منابع مالی دولتی می تواند خانه تئاتر را از اقتدار و میدان عمل بیشتری در دفاع از حقوق صنفی اعضای خود برخوردار کند؟ بی‌تردید خیر. زیرا برابستقلال خانه تئاتر صرفا به دلیل وابستگی مالی آن به منابع دولتی نیست بلکه ناشی از شرایطی است که به دولت اجازه می دهد تا در مقام تنها سرمایه‌گذار بی‌هیچ منع قانونی شرایط فرهنگی و اقتصادی خود را بر تولیدکنندگان تئاتر تحمیل کند و در مقابل هیچ اعتراضی را نیز برنتابد. اما چرا به‌رغم همه اعتراضات دولت همچنان بر مدیریت انحصاری خود بر تئاتر کشور اصرار می‌ورزد؟ پرسشی دیگری است که پاسخ به آن می‌تواند دلیل دشواری‌هایی را که خانه تئاتر برای دفاع از حقوق صنفی اعضای خود با آن روبه‌روست آشکار کند. تجربه سه سال‌ها نشان می‌دهد عمده‌ترین چالش میان متولیان تئاتر کشور و هنرمندان این عرصه نبود اقتدار لازم نزد مسوولان فرهنگی برای پذیرش نقش روشنگر و منتقد تئاتر در بازتاب دادن رنج‌ها و مشکلات اجتماعی است. در چنین شرایطی پیش از آنکه بخواهیم وابستگی یا وابسته نبودن به بودجه دولتی را معیاری برای استقلال خانه تئاتر قلمداد کنیم باید به این پرسش پاسخ دهیم که چرا متولیان تئاتر ما حاضر به پذیرش ماموریت‌های ذاتی این هنر و الزامات حرفه‌ای آن نیستند و آیا همین اسداد و بازدارندگی عامل ناتوانی خانه تئاتر در تامین حقوق صنفی اعضای خود نیست؟ بنابراین تا زمانی که سیاست‌گذاران فرهنگی در پاسخگویی به نیازهای جامعه برای کسب آگاهی درباره مشکلات آشکار و نهان پیرامون خود حاضر به پذیرش نقش منتقد و ماهیت روشننگرانه تئاتر نشوند و زمینه‌های لازم را برای انجام تغییرات لازم در شیوه مدیریت تولید تئاتر و رفع بازدارندگی در توسعه آن فراهم نسازند، خانه تئاتر نیز نمی‌تواند نقش بایسته خود را در دفاع از حقوق صنفی تولیدکنندگان تئاتر به درستی ایفا کند. بی‌شک این چنین وفاقی میان سیاست‌گذاران دولتی و تولیدکنندگان تئاتر وجود داشت و پایبندی هنرمندان تئاتر به ارزش‌های فرهنگی و هنری خود به سیاه‌نمایی تغییر نمی‌شد و اگر دولت به جای تثبیت و تشدید وضعیت محدود از قابلیت‌ها و ظرفیت‌های روشننگرانه تئاتر برای کسب آگاهی از نتایج مدیریت خود بر جامعه و نیز اصلاح روش‌های مدیریتی بحران‌ساز سود می‌جست، امروز نه فقط مدیریت تئاتر ما صرفا در انحصار مطلق دولت نبود بلکه دولت با تخصیص بودجه‌های حمایتی از تئاتر بودجه زمینه را برای توسعه روزافزون این هنر روشنگر فراهم می‌ساخت. در پایان لازم به تاکید است، آنچه که باعث می‌شود خانه تئاتر به عنوان تنها تشکل صنفی جامعه تئاتر کشور از اقتدار لازم برای دفاع از حقوق مادی و معنوی جامعه تئاتر کشور برخوردار نباشد، وابسته بودن یا نبودن به منابع مالی دولتی نیست، بلکه به دلیل فقدان تفاهمی جامع درباره ماموریت‌های فرهنگی تئاتر و در نتیجه انسدادی است که در مسیر توسعه تئاتر کشور ایجاد شده است.

✽ عضو هیات ریسه خانه تئاتر ایران

خبر

والی به تئاتر شهر می‌آید

مهر: نمایش «زازیل» به کارگردانی مهرداد کوروش‌نیا با حضور جعفر والی در مقام بازیگر و فرهاد مهندس‌پور در مقام مشاور کارگردان سال جاری در مجموعه تئاتر شهر به صحنه می‌رود. کوروش‌نیا درباره جدیدترین فعالیت گروه تئاتر «بهمن» در سال جاری گفت: «در حال حاضر تمرین نمایش «زازیل» از شروع کرده‌ایم. این اثر با حضور استاد جعفر والی اجرا خواهد شد و در کنار این بازیگر با سابقه تئاتر ایران اعضای گروه «بهمن» همچون نوید محمدزاده، پوریا رحیمی، فاطمه عسگری و محمد اشکان فر نیز حضوردارند» این نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر درباره مضمون و شیوه اجرای نمایش «زازیل» افزود: «داستان این نمایش در زمان قرون وسطی در فرانسه می گذرد و درباره دختری است که قصد دارد وارد کلیسا شود.

■ **مستقل بودن یعنی چی؟**

■ در سالی که گذشت نهادهای صنفی هنری مانند خانه سینما با چالش‌های زیادی روبه‌رو بودند. چالش‌هایی که در برخی از موارد ربطی به وظیفه آنها نداشت و در مقابله با بخش دولتی بران‌شان شکل گرفت. مانند اتفاقاتی که برای خانه سینما رخ داد. در این بین خانه تئاتر تلاش زیادی کرد تا در برخی از حاشیه‌های غیر مربوط به مسائل صنفی تئاتر وارد نشود اما شرایط این نهاد صنفی را هم به سمتی برد که نتوانست از این چالش‌ها عبور کند. مشکلات مالی خانه تئاتر در سال گذشته فشار زیادی را بر شما و هیات مدیره و بدنه آورد.

در چند سالی که داریم از دولت و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی طبق مصوبه مجلس شورای اسلامی کمک دریافت می‌کنیم، به اندازه سال ۸۹ با مشکلات روبه‌رو نبودیم. در همه این سال‌ها هیچ‌گه این پول را به راحتی دریافت نکردیم. هیچ وقت هم زمانبندی‌ها، زمان‌بندی‌های درست و به موقعی نبود اما در همه این سال‌ها یک تفاهمی میان ما و معاونت هنری وجود داشت. زمانی‌که با مسوولان معاونت هنری و مرکز هنرهای نمایشی گفت‌وگومی کردیم برای دریافت وضعیت مالی خوبی نیستیم، اگر بودجه به شکلی نایمده بود که بتوان مبلغ مورد توافق را در اختیار ما قرار دهند، مبلغی را به صورت علی‌الحساب در اختیار ما می‌گذاشتند و می‌گفتند بخشی از مشکلات‌تان را رفع کنید تا بودجه برسد. در حقیقت نوعی اعتماد متقابل و صمیمیت میان خانه تئاتر و بخش دولتی وجود داشت اما متأسفانه در سال ۸۹ چنین تفاهمی وجود نداشت. حتی تفاهم نامی را خواستند امضا کنیم تا پول را در اختیار ما قرار دهند. اما این تفاهم نامه به گونه‌ای بود که از نظر خانه تئاتر تفاهم نامه‌ای به صورت کمک نبود. طبیعتا کارهایی را انجام دادیم تا برسریم به نقطه نظری که شکل کمک داشته باشد و این کمک هم به صورتی باشد که هیچ خدشاهی به استقلال خانه تئاتر وارد نکند.

■ **یعنی شرایط خاصی در قبال دریافت پول از خانه تئاتر خواسته‌بودند؟**

نمی‌خواهم خیلی وارد جزئیات این تفاهم‌نامه بشوم، همین قدر می‌گویم که ما یک اساسنامه‌ای در خانه تئاتر داریم که این تفاهم نامه و درخواست‌های معاونت هنری با آن در تضاد بود. ما قرار است در خانه تئاتر به مسائل صنفی اعضا رسیدگی کنیم، در مواردی که احساس می‌کنیم باید مسایلی مطرح شود یا اعتراضی داشته باشیم اما به صرف گرفتن کمک نمی‌توانیم مواضع و اهداف خود را در هیچ شرایطی فراموش کنیم. چون یکی از اصول اولیه اساسنامه خانه تئاتر مستقل بودن و استقلال است. در این سال‌ها زمینه کمک به خانه تئاتر کم نبوده است اما هیچ‌گاه فکر کردیم با این کمک خدشه به استقلال خانه تئاتر وارد می‌شود، از آن پرهیز کردیم. این مورد هم جزو همان مواردی بود که بحث را طولانی کرد تا بالاخره به ماه هفتم سال ۱۳۸۹ رسیدیم. توافق‌نامه امضا شد و در ماه آبان به ما نیمی از مبلغ مورد توافق را که ۲۰۰ میلیون تومان بود یعنی ۱۰۰ میلیون تومان پرداخت کردند. علت اینکه قبول کرده بودند این مبلغ برخلاف سال گذشته که ۱۵۰ میلیون تومان بود را با این شرط اضافه کنند که مسابقه ادبیات نمایشی هم در دل بودجه قرار گیرد و حدود ۵۰ میلیون تومان در ارتباط با این جریان در اختیار خانه تئاتر قرار گیرد. طبیعتا وقتی در آبان ماه این پول را دریافت کردیم، هشت ماه بود که بدون بودجه اصلی داشتیم. کار می‌کردیم و به اندازه این زمان به‌کار شده بودیم. ضمن اینکه بخشی از طلب سال ۸۸ را هم که ۲۰ میلیون تومان بود را در سه ماهه اول سال دریافت کرده بودیم، یک مقدار زمان را با آن و جشن خانه تئاتر و همه مسایل را گذراندیم و بقیه هزینه‌ها را به‌کار شدیم. وقتی ۱۰۰ میلیون تومان آمد، سعی کردیم بدهی‌ها را پوشش دهیم و کارمان به مشکل بر نخورد. ضمن اینکه طبق تعهدات که یکی از آنها مسابقه ادبیات نمایشی بود را بر برگزار کردیم. در صورتی که این مسابقه در دل بودجه بود که قرار بود معاونت هنری را اختیار باشد و این مبلغ را دریافت کنید. شما این را در تئاتر ببیند. نمایشنامه آماده و تصویب شده و گروه آن را تمرین و آماده کرده است و جلسه هم برگزار شده و نمایشنامه اجرا هم شده اجرای اضافه هم داشته و از روی صحنه رفته است اما قراردادش امضا نشده است، اصلا خلاف قانون است. این کار قانونی نیست. دوستان ما می‌گفتند وقتی ما در چنین سالی با این مشکلات روبه‌رو هستیم چه بزرگداشت و چه جشن خانه تئاتر؟ حرف‌شان هم کاملا درست و منطقی بود. اما آنچه ما به آن رسیدیم و به نظر درست هم بود، این بود که تئاتر به عنوان یک هنر جهانی که دنیا برایش ارزش قایل است و اهمیت ویژه‌ای دارد، به احترام این هنر بزرگ و ارزنده و فاخر در حد بسیار مختصر و امکانات بزرگداشت تئاتر را فراموش نکنیم. بنابراین با تعدادی از انجمن‌هایی که به هر حال امکاناتی را در حد محدود فراهم کرده بودند، این یک هفته را برگزار کنیم و چند نمایشگاه برگزار کنیم.

■ **در سال‌های گذشته، شهرداری کمک‌هایی را به خانه تئاتر کرد. اما به نظر می‌رسد که این کمک‌ها ادامه پیدا نکرده‌است؟**
شهرداری هر سال دارد یک مبلغی را به خانه تئاتر کمک می‌کند که ما آن مبلغ را بیشتر برای ساخت و ساز ساختمان جدید خانه تئاتر هزینه می‌کنیم که طبیعتا در حال مذاکره هستیم که این کمک را در بخش دیگری هم هزینه کنیم. اما در سال‌های گذشته، شهرداری کمک‌هایی را به خانه تئاتر کرد. اما به نظر می‌رسد که این کمک‌ها ادامه پیدا نکرده‌است؟
شهرداری هر سال دارد یک مبلغی را به خانه تئاتر کمک می‌کند که ما آن مبلغ را بیشتر برای ساخت و ساز ساختمان جدید خانه تئاتر هزینه می‌کنیم که طبیعتا در حال مذاکره هستیم که این کمک را در بخش دیگری هم هزینه کنیم. اما

تئاتر

ایرج راد، مدیرعامل خانه تئاتر:

استقلال «خانه تئاتر» را به خطر نمی‌اندازیم

فرزانه ابراهیم‌زاده

عکس: آریان تانین

خانه تئاتری‌ها در چند سال گذشته همیشه در لبه مطالبات صنفی خود حرکت کرد و سعی کردند وارد حاشیه‌های که برای نهادهای صنفی دیگر هم‌ریف خودشان پیش می‌آید، نشوند. اما تجربه چند سال گذشته این نهاد نشان داده است که حتی اگر آنها هم نخواهند این چالش‌ها پیش روی‌شان هست و گریزی از آنها ندارند. به اعتقاد ایرج راد این چالش‌ها از آنجایی شروع می‌شود که برخی از نهادهای دولتی سعی می‌کنند موضوعاتی را مطرح کنند که استقلال آنها را خدشه‌دار می‌کند. موضوعی که هم او هم سایر همکارانش در این نهاد صنفی سعی کردند حفظ کنند. همین موضوع و مشکلات مالی فراوانی که بخشی از آن ناشی از عدم پرداخت کامل کمک وزارت فرهنگ و ارشاد به آنها بوده است، بخش دیگر هم به مشکلات و مسایلی مربوط می‌شود که هنرمندان تاتر به لحاظ حرفه‌ای با آنها روبه‌رو است و امنیت شغلی‌اش را به خطر انداخته است. ایرج راد مدیرعامل خانه تئاتر در گفت‌وگو با شرق گفته است که قصد دارند در سال ۹۰ در جهت تثبیت هنر تئاتر به عنوان یک شغل و ایجاد فضای مناسب‌تری برای فعالیت هنرمندان هنر والای تئاتر تلاش کنند.

■ **مساله امنیت شغلی را که گفتید من به یاد این افتادم که خیلی از گروه‌ها هنوز قرارداد ندارند.**
طبق قانون اساسی هر کسی هر کاری که قرار است انجام دهد، باید قرارداد داشته باشد. قرارداد هم سه وجه موضوعی مشخص دارد: یک موضوع قرارداد است، دو مدت قرارداد و سوم مبلغ آن است. اینجا باید در هر قراردادی به صورت مشخص مبلغ آن مشخص شود. مثلاً قرار است تولید فلان نمایش با این خصوصیات و با این زمان تمرین، زمان اجزا از این تاریخ تا تاریخ دیگر و مبلغ مشخص تولید و پرداخت شود. این یک شکل ابتدایی قرارداد است. در هر شغلی هم همین شکل را دارد. شما اگر بخواهید نقاشی ساختمان هم بکنید، موظف هستید قراردادی داشته باشید و این مبلغ را دریافت کنید. شما این را در تئاتر ببیند. نمایشنامه آماده و تصویب شده و گروه آن را تمرین و آماده کرده است و جلسه هم برگزار شده و نمایشنامه اجرا هم شده اجرای اضافه هم داشته و از روی صحنه رفته است اما قراردادش امضا نشده است، اصلا خلاف قانون است. این کار قانونی نیست. دوستان ما می‌گفتند وقتی ما در چنین سالی با

این مشکلات روبه‌رو هستیم چه بزرگداشت و چه جشن خانه تئاتر؟ حرف‌شان هم کاملا درست و منطقی بود. اما آنچه ما به آن رسیدیم و به نظر درست هم بود، این بود که تئاتر به عنوان یک هنر جهانی که دنیا برایش ارزش قایل است و اهمیت ویژه‌ای دارد، به احترام این هنر بزرگ و ارزنده و فاخر در حد بسیار مختصر و امکانات بزرگداشت تئاتر را فراموش نکنیم. بنابراین با تعدادی از انجمن‌هایی که به هر حال امکاناتی را در حد محدود فراهم کرده بودند، این یک هفته را برگزار کنیم و چند نمایشگاه برگزار کنیم.

■ **در سال‌های گذشته، شهرداری کمک‌هایی را به خانه تئاتر کرد. اما به نظر می‌رسد که این کمک‌ها ادامه پیدا نکرده‌است؟**

شهرداری هر سال دارد یک مبلغی را به خانه تئاتر کمک می‌کند که ما آن مبلغ را بیشتر برای ساخت و ساز ساختمان جدید خانه تئاتر هزینه می‌کنیم که طبیعتا در حال مذاکره هستیم که این کمک را در بخش دیگری هم هزینه کنیم. اما

تلاشا خانه

خرده خانم، مرداد میهمان ایرانشهر

رفت. البته پوراحمد سال‌های زیادی است که تصمیم دارد نمایشی را روی صحنه ببرد اما به گفته خودش هم شرایط آماده نبوده و هم اینکه خودش مطمئن نبوده که می‌تواند در این عرصه وارد شود یا خیر. اما حالا او با تجربه آثاری چون *ای بی جلجله*، قصه‌های مجید، انبوس شب و... آمده تا با همراهی یک گروه حرفه‌ای بازیگران تئاتر

■ **مستقل بودن یعنی چی؟**

دوشنبه ۲ خرداد ۱۳۹۰

یادداشت شفاهی

فعالیت صنفی در چار چوب اساسنامه

حسین کیانی*

خانه تئاتر همواره این سیاست را داشته است که به موضوع تئاتر بپردازد و نخواهد تئاتر را واسطه مسایل اجتماعی و سیاسی کند. یا اینکه تئاتر را ابزاری برای خواست‌های دیگری قرار دهد. به همین دلیل تاکنون توانسته است، دوام بیاورد و استقلال خود را حفظ کند. وقتی یک صنف فراتر از حدود تعاریف اساسنامه‌اش عمل می‌کند و مسایل صنفی را با حاشیه‌ها دامن می‌زند، زمینه را برای خدشه‌دار کردن خود ایجاد می‌کند. همواره تلاش اعضای خانه تئاتر این بوده است که اگر انتقادی نیز دارند و مشکلی را مطرح می‌کنند – همانطور که چند هفته قبل این کار را انجام دادند – استفاده به سمت بهبود اوضاع و در راستای هنر تئاتر گرایش داشته باشد. طبیعتا این چارچوب و قاعده مشخص، برای همه اعضا روشن شده است و همه آنها می‌دانند اگر نقدی هم دارند باید برای ارتقا کار تئاتر باشد و اعتراض‌ها صرفا باید در همین بستر صورت بگیرد. زمانی‌که این شرایط رعایت شود، فکر می‌کنم هر مغز سالم و گوش شنوایی پذیرای انتقاد باشد و ابعاد دیگری به داستان نمی‌دهد. ما اعضای هیات مدیره خانه تئاتر روی این اصول هستیم و سعی‌مان این است که اوضاع تئاتر در هر بعدی بهبود پیدا کند. به همین خاطر نقایص را زیر سر دره‌بین قرار می‌دهیم و در حد امکان آنها را بازگو می‌کنیم تا به هر وسیله‌ای مثل اعلام بیانیه و... موانع پیشرفت تئاتر بازگو شود و به گوش شنوای مسوولان برسد. در این چارچوبی که ما ترسیم کردیم، بعید می‌دانم بتوان انگي را به آن چسباند. هرچند الان شرایطی وجود دارد که ممکن است هر انگي چسبیده شود. **✽عضو هیات مدیره خانه تئاتر**

یاد کاری

خانه تئاتر از دیروز تا امروز

■ خانه تئاتر ایران ، نخستین نهاد صنفی و رسمی تئاتری بود که در سال ۷۸ یعنی در زمان ریاست دکتر حسین سلیمی بر مرکز هنرهای نمایشی با عنوان موسسه فرهنگی- هنری خانه تئاتر با حضور جمعی از هنرمندان و مسوولان وقت تئاتری تاسیس شد. پیشنهاد اراندازی این نهاد ابتدا توسط خود هنرمندان تئاتر مطرح شد. هنرمندان هنرهای نمایشی سالیان سال بود که بدنحال جایی بودند که بدون وابستگی به دولت بتواند مطالبات صنفی آنها را پیگیری کند. به همین دلیل در فرصتهایی که به دست می‌آوردند لزوم تشکیل این صنف را یادآوری می‌کردند. اما سرانجام با پیشنهاد سلیمی، دکتر مجید شریف خدایی رییس وقت شورای نظارت و ارزشیابی این مرکز، لاله تقیان مسئول انتشارات نمایش و سردبیر ماهنامه نمایش، حسین قزایی مسوول وقت امور مالی مرکز هنرهای نمایشی، ایرج‌راد بازیگر، آتیلاپسیانی بازیگر، نویسنده و کارگردان تئاتر و محمود عزیزی بازیگر، مدرس پژوهشگر و کارگردان تئاتر در دفتر مدیر مرکز هنرهای نمایشی گرد آمدند و پایه‌گذار نهاد صنفی شدند که هدف مهم و اساسی اهالی تئاتر را دنبال می‌کرد. هیات مدیره موقت با برگزاری این مجمع عمومی در مهرماه ۷۹ پس از تأیید نهایی اساسنامه خانه تئاتر توسط اکثریت اعضای حاضر در مجمع، نخستین انتخابات هیات مدیره خانه تئاتر را به مدت دو سال برگزارید. در این انتخابات ایرج‌راد، آتیلاپسیانی، اضر، مهت، محمدرضاخاکي، بهزاد فراهانی، بهروز غریب پور، رویا تیموریان، داود فتحعلی بیگی، فرشید ابراهیمیان و داود آریا به ترتیب به عنوان هفت عضو هیات مدیره، دو عضو علی‌البدل هیات مدیره، بازرس و مشاور علی‌البدل خانه تئاتر انتخاب شدند و امور این نهاد صنفی به آنها سپرده شد. هیات مدیره پس از انتخابات، خانه تئاتر را در اداره ثبت شرکت‌ها به ثبت رساندند و سپس مقدمات هشت انجمن صنفی تئاتر را شامل انجمن بازیگران، کارگردانان، عروسکی، طراحان صحنه و لباس، کارکنان و طراحان فنی و هنری و انجمن تئاتر خیابانی را فراهم کردند که به همت تعدادی از اعضای این انجمن‌ها تاسیس و تشکیل شد، البته به گفته ایرج راد رییس هیات مدیره سابق، مدیر عامل و نایب‌رییس کنونی خانه تئاتر در اساستنامه خانه تئاتر تشکیل ۱۱ صنف پیش‌بینی شده است که اکثر این صنف با تدوین اساسنامه و تشکیل مجمع عمومی و انتخاب هیات مدیره کار خود را آغاز کردند. بر اساس پیش‌بینی‌ها قرار بود انجمن تئاتر سنتی، انجمن تئاترهای آزاد و انجمن مدرسان و پژوهشگران تئاتر هم به این جمع افزوده شود که به دلیل مشکلاتی که در این سال‌ها برای خانه تاتر به وجود آمد، این جریان به تعویق افتاد. براساس اساسنامه خانه تئاتر که در ۱۶ بند تنظیم شده، خانه تئاتر موظف است از حقوق صنفی اجتماعی و مادی معنوی اعضای خود و امنیت شغلی حرفه‌ای پشتیبانی و دفاع کند. همچنین تلاش برای فراهم آوردن امکانات رفاهی اعضا از طریق راهتمایی، مشاوره، کمک به تشکیل صندوق تعاون و شرکت تعاونی و نیز در ارتباط با بیمه کمک اعوان و تأمین اجتماعی از دیگر اهداف این موسسه به شمار می‌رود.